

HỒI THỨ HAI TRĂM
TRƯỚC LINH SÀNG ĐẠI NHÂN ĐỀN TỘI

Thị không quen nói dối, trong lúc thảng thốt không biết đáp thế nào cho phải, thành ra ấp úng mãi không thốt lên lời.

Vi Tiểu Bảo đỡ lời :

-Thị là người hầu của tại hạ và cũng được Tang Kết Lạt Ma chỉ điểm võ công.

Vợ chồng ông già lắc đầu đồng thanh nói :

-Nhất quyết không đúng.

Vẻ mặt hai người cực kỳ nghiêm trọng!

Lúc này hán tử bệnh hoạn đột nhiên nổi cơn ho. Hắn ho mỗi lúc một thêm dữ dội. Bà già vội lại khẽ đấm lưng cho hắn. Ông già đảo mắt nhìn hắn đầy vẻ băn khoăn.

Hai tên nữ bộc bưng sâm thang và nước nóng lên đứng trước hán tử chờ hắn ngừng cơn ho chầu chực cho hắn uống sâm thang xong rồi mới rót nước trà cho mọi người. Cả bọn Từ Thiên Xuyên cũng được mỗi người một chén.

Ông già uống nước trà xong muốn hỏi lại Song Nhi nhưng thị đã vào hậu đường rồi. Đột nhiên lão đứng dậy hỏi Tôn má :

-Người lấy nước nóng ở đâu pha trà?

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, trống ngực đánh thình. Gã la thầm :

-Hong hét! Hong hét! Lão bát tử này biết chuyện rồi!

Tôn má đáp :

-Chính nô tỳ cùng Trương má tự tay đun lấy.

Ông già hỏi :

-Lấy nước ở đâu?

Tôn má đáp :

-Lấy nước ở trong lu để gần nhà bếp.

Trương má cũng nói theo :

-Bọn nô tỳ đã coi kỹ. Nước trong nhà rất sạch sẽ.

Mụ chưa dứt lời thì huych huych hai tiếng vang lên. Hai tên nam bộc té lăn xuống đất ngất xỉu.

Bà già nhảy lên chồm chồm, người lão đảo, vừa đưa tay lên bóp đầu la :

-Trà có chất độc! Trà có chất độc!

Bọn Từ Thiên Xuyên chưa uống, thấy vậy đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi đều lăn kênh, giả vờ xỉu đi. Những chén trà rót xuống đất loảng xoảng.

Vì Tiểu Bảo cũng la lên một tiếng "úi chao!" rồi té lăn xuống đất nhắm mắt lại.

Lại nghe Trương và Tôn má đồng thanh :

-Bọn nô tỳ tự tay mình đun nước và chẳng có một ai vào bếp.

Ông già nói :

-Người ta bỏ chất độc vào lu nước từ trước rồi.

Lão quay lại hỏi con :

-Hài nhi có thấy gì không?

Hán tử bệnh hoạn đáp :

-Không sao cả. Không...

Hắn chưa dứt lời đã ngheo đầu ngất xỉu.

Tôn má nói :

-Ôm thang không có đồ nước ngoài vào. Bọn nô tỳ để cách thủy hâm nóng rồi bùng ra ngay.

Ông già nói :

-Dù để cách thủy thì hơi nước cũng hòa lẫn vào được.

Bà già nói :

-Đúng, đúng! Hài nhi thân thể đã hư nhược mà... mà...

Mụ lại sờ trán hán tử, tay mụ không ngớt run lên.

Ông già công lực thâm hậu, miễn cưỡng vận nội lực để áp chế được lực trong bụng không cho phát tán ra khắp cơ thể. Lão nói :

-Đi lấy hai thùng nước lạnh lên đây cho lạnh!

Tôn mã Trương mã không uống trà nhưng ngó thấy tình trạng này, trong lòng cũng hoang mang kinh hãi. Hai mụ cuống quýt chạy vào nhà trong.

Bà già nói :

-Trong nhà này có điều quái dị.

Mụ không mang binh khí, liền cúi xuống rút thanh yêu đao cài ở sau lưng tên nam bộc. Nhưng vừa cúi đầu thấy trời xoay đất chuyển, không đứng vững được nữa, lão đảo người đi rồi té nhào. Tay mụ đã sờ vào chuôi đao mà không đủ sức rút ra nữa.

Ông già chờ một lúc lâu vẫn chưa thấy hai tên nữ bộc đem nước lạnh ra, liền biết ngay địch nhân ẩn nấp trong hậu viện. Hai tên nữ bộc tất bị chúng giữ lại rồi.

Lão cảm thấy đầu óc mỗi lúc một thêm trầm trọng. Mí mắt nặng trĩu chỉ chực nhắm lại. Lão biết nếu mình không ngắt đi thì cả nhà bảy người đành để địch nhân muốn bằm vằm mổ sả thế nào cũng được.

Lão đang cố gắng chống đỡ thì đột nhiên nghe tiếng bước chân vang lên. Một lũ người từ nội đường chạy ra.

Dưới ánh đèn đuốc ông già còn chập chờn nhìn thấy toán người này toàn là đàn bà con gái mặc áo trắng.

Lão quát lên một tiếng thật to, vung chưởng đánh mạnh ra.

Bỗng nghe "ối" lên một tiếng. Một người bị chưởng phong đánh trúng bay đi.

Ông già vận kinh lực, chất độc phát tác càng lạ. Mắt lão nhảy đom đóm, hai chân nhún ra phải ngồi xuống ghế. Lão còn phảng phất nghe tiếng nữ nhân la "Ô hay!" rồi bất tỉnh nhân sự.

Bọn Từ Thiên Xuyên nằm dưới đất đều hé mắt dòm trộm thấy Song Nhi dẫn một lũ đàn bà tới. Ông già trúng thuốc mê rồi mà phát chưởng phóng ra mãnh liệt kinh người, hất một thiếu nữ bay xa hơn trượng, lại làm gãy tan một cái ghế. Quần hùng đều lớn tiếng hô hoán, nhảy vọt đến trước mặt ông già thì lão vừa lăn ra ngất xỉu.

Phong Tế Trung sợ lão giả vờ, liền phóng tay điểm vào ba chỗ huyệt đạo lão. Doan y quay lại điểm huyệt bà già và hán tử bệnh hoạn.

Vì Tiểu Bảo sượng quá nhảy lên cười ha hả. Miệng reo :

-Trang tam thiếu nhưng! Tam thiếu nhưng mạnh giỏi chứ?

Gã vừa hô vừa tiến về phía một thiếu phụ mặc áo trắng khom lưng hành lễ.

Thiếu phụ kia chính là Tam thiếu nhưng ở Trang gia. Nàng vội vàng đáp lễ nói:

-Vi thiếu gia! Thiếu gia bắt được kẻ thù chẳng đội trời chung của gia đình tiện thiếp, thật không biết lấy gì đền đáp cho phải. Thế mới biết Thượng Đế có mắt, khiến bọn tiện thiếp trả được mối hận lớn. Vi thiếu gia! Mời thiếu gia vào ra mắt gai sư.

Nàng dẫn gã đến trước mặt một phụ nữ mặc áo vàng.

Phụ nữ này đang nắn bóp cho thiếu nữ chịu đòn đánh của lão già bị thương ở sau lưng. Thị ọc lên mấy tiếng, thổ ra một búng máu tươi. Lát sau thị lại thổ máu tươi lần nữa.

Người đàn bà áo vàng mỉm cười nói :

-Thế là không lo gì nữa.

Thanh âm rất uyển chuyển lọt tai.

Vì Tiểu Bảo thấy mục có vẻ nhiều tuổi mà thanh âm chẳng khác gì một thiếu nữ.

Đầu đội một chiếc kim hoàn, đi chân không, thắt giây lưng thêu hoa. Cách ăn mặc thật là kỳ dị.

Mái tóc mục đã bạc phơ mà khuôn mặt vừa trong trẻo vừa non nớt. Chỉ có khoé mắt là đã nhiều vết nhăn. Mục bao nhiêu tuổi khó mà đoán được. Coi mó tóc

trên đầu mũ thì mũ phải là ngoài sáu chục nhưng nhìn dong mạo mới trên dưới ba mươi.

Vì Tiểu Bảo nghĩ đến mũ đã là sư phụ của Tam thiếu nhưng thị mình phải kính trọng.

Gã liền quỳ xuống dập đầu nói :

-Bà bà tỷ tỷ! Vì Tiểu Bảo làm lễ khấu đầu.

Mụ áo vàng cười hỏi :

-Nhỏ kia! Người kêu ta bằng gì?

Vì Tiểu Bảo đứng dậy cười đáp :

-Thái thái là sư phụ của Tam thiếu nhưng, tiểu tử phải xưng hô là bà bà. Nhưng coi tướng mạo thái thái, nhiều lắm mới hàng tỷ tỷ của tiểu tử. Vì thế tiểu tử kêu thái thái bằng bà bà tỷ tỷ.

Bà kia cười khanh khách hỏi lại :

-Nhiều lắm mới vào hàng tỷ tỷ của người ư? Chẳng lẽ còn có thể vào hàng muội muội của người nữa chăng?

Vì Tiểu Bảo đáp :

-Giả tỷ bà bà đứng cách tường lên tiếng, tiểu tử chỉ nghe thấy âm thanh chứ không nhìn rõ người, thì không chừng đã kêu bằng bà bà muội muội rồi.

Mụ kia thích thú cười run cả người lên. Mụ vừa cười vừa nói :

-Thằng này mồm miệng lém lầu thật dễ thương. Nguyên cái miệng người đã đủ làm cho người ta hoan hỉ. Thảo nào đến bậc đại anh hùng như Quy sư bá của ta cũng mắc bẫy người.

Mụ vừa nói câu này ra cửa miệng, mọi người đều giật mình kinh hãi.

Vì Tiểu Bảo trở vào ông già kia hỏi :

Vị lão công này là ...sư bá của... bà bà tỷ tỷ ư?

Mụ cười đáp :

Chứ còn gì nữa? Ta xa cách lão nhân gia đã bốn chục năm không được gặp mặt. Ban đầu ta không nhận ra. Sau lão nhân gia động thủ ra chiêu "Vân hành Tần lĩnh" uy mãnh phi thường, ở Trung Nguyên không còn người thứ hai nào, ta mới biết chính là Quy sư bá.

Vi Tiểu Bảo ngập ngừng kinh hãi hỏi :

Lão nhân gia đã là người trong một nhà thì biết tính sao bây giờ?

Bà kia lắc đầu đáp :

Ta cũng chẳng biết làm thế nào? Đuờng phụ ta mà hay chuyện này thế nào cũng trách mắng đến chết người.

Bà thấy mấy tên bộc phụ đã cầm dây thừng đứng bên đờ, liền cười nói:

Nếu người muốn trói lão nhân gia thì ra lệnh đi! Vụ này không liên quan gì đến ta. Bảo trói sư bá thì ta không dám, nhưng nếu không trói mà lão nhân gia hỏi tính thì ta đánh không lại đâu. Tiểu đồ đệ! Tiểu đệ đệ liệu địch nổi lão nhân gia không?

Vi Tiểu Bảo cả mừng cười đáp :

-Tiểu tử lại càng không địch nổi.

Gã biết bà nói vậy là muốn thoát khỏi mối liên quan chứ không phải có ý bênh vực sư bá.

Gã nhìn bọn Từ Thiên Xuyên nói :

-Mấy người này cùng phe đảng với Ngô Tam Quế, chẳng phải là hảo nhân. Vậy Thiên Địa Hội chúng ta hãy cột lão lại. Vụ này là hành động của chúng ta, chẳng liên can gì với bà bà tỷ tỷ.

Bọn Từ Thiên Xuyên vừa bị hán tử bệnh hoạn đùa giỡn trên cột gậy nên mối đại nhục chưa từng có trong đời người, đã nguyền rủa căm hận từ trước. Bây giờ các vị nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy liền cầm lấy giây thừng trói gô lão già, mù già, hán tử bệnh hoạn cùng bốn tên nam nữ nô bộc lại.

Bà già áo vàng hỏi :

-Sao sư bá ta lại cùng phe đảng với Ngô Tam Quế? Các người làm thế là nghĩa gì?

Vì Tiểu Bảo liền đem tình hình gặp ông già này ở phạm điểm trong trường hợp nào? Lão đã đùa giỡn bọn Từ Thiên Xuyên làm sao, lược thuật lại một lượt.

Gã còn nói võ công của hán tử bệnh hoạn cực kỳ lợi hại. Bao nhiêu người hiện diện ở đây đều không phải là địch thủ của lão.

Bà kia nói :

-Tính mạng của Quy tiểu sư đệ đành để sư phụ ta giải cứu. Y mắc bệnh hoạn nặng từ thuở nhỏ cho đến bây giờ vẫn chưa khỏi. Y là bản mệnh của vợ chồng Quy sư bá đó.

Bà đưa mắt nhìn ông già nói tiếp :

-Quy sư bá là người chính phái, sao lại vào phe đảng với tên đại hán gian Ngô Tam Quế? Nếu quả đúng như vậy thì sư phụ ta không thể phiến trách ai được. Hà hà!

Nghe giọng bà nói thì dường như bà rất sợ sư phụ.

Vì Tiểu Bảo đáp :

-Ai giúp đỡ Ngô Tam Quế thì người nào cũng có quyết giết đi. Lệnh sư mà biết vụ này, chắc còn ca ngợi bà bà tử tử không ngớt.

Mụ áo vàng cười hỏi :

-Thế ư?

Mụ liếc mắt ngó ông bà già một lát rồi đến sờ mũi để nghe hô hấp của hán tử bệnh hoạn. Mụ hỏi :

-Tam thiếu nhưng! Khi sư bá ta hồi tỉnh nhất quyết sẽ nổi lời đình, mà chúng ta lại chẳng thể giết được lão nhân gia được. Bây giờ đành thế này vậy : Bọn chúng ta bỏ đi là hơn, để mặc các vị ở lại. Có thể thì vĩnh viễn các vị mới không thể khám phá ra được ai đã cột họ. Người tính như vậy có ổn không?

Tam thiếu nhưng đáp :

-Sư phụ đã dạy thế thì cứ làm như vậy là được.

Nhưng nàng nghĩ tới ở đây lâu ngày, nay bỏ đi một cách đột ngột, trong lòng không khỏi ngẩn ngơ quyến luyến. Hơn nữa chuyển vận đồ đạc chuyên cư không phải chuyện dễ dàng, nên nét mặt nàng lộ vẻ băn khoăn, thở than.

Một bà già mặc áo trắng ngoài sáu chục tuổi lên tiếng :

-Đã bắt được kẻ thù, vậy chúng ta đem tế điện các vị tướng công rồi phần hoá linh vị đi.

Tam thiếu nhưng đáp :

-Bà bà dạy phải lắm!

Một người đều lời Ngô Chi Vinh đến trước linh tòa quì xuống.

Tam thiếu nhưng lấy trên bàn thờ một bộ sách đưa tới trước mắt Ngô Chi Vinh hỏi :

-Ngô đại nhân! Bộ sách này là sách gì, đại nhân có nhận ra không?

Ngô Chi Vinh đã thuộc lòng cuốn sách này, vừa ngó thấy hình thù, dày mỏng, đã nhận ra ngay là cuốn Minh sử, nhò nó mà hấn đăng thăng quan phát tài. Hấn lại nhìn dấu kiểm quả nhiên thấy bốn chữ "Minh thư tập lược" liên gập đầu luôn mấy cái.

Tam thiếu nhưng lại hỏi :

-Đại nhân coi kỹ lại những bài vị trên bàn thờ thử xem có nhận được là những ai không?

Ngô Chi Vinh chú ý nhìn các dòng chữ trên các bài vị thì thấy đề danh tự các vị Trang Doãn Thành, Lý Lệnh Triết, Trình duy Phiên, Lý Hoán, Vương Triệu Trinh, Mao Nguyên Tích...

Cả thấy hơn một trăm bài vị đều là những tên chết về vụ án "Minh sử" mà ngày trước hấn đã bí mật báo cáo rồi bị triều đình xử tử.

Ngô Chi Vinh mới coi được tám, chín tên hồn vía đã lên mây. Hấn bị cắt đầu lười, máu chảy không ngớt, ba phần người đã chết mất hai. Bây giờ toàn thân hấn nhũn ra, ngồi phệt xuống đất, run lẩy bẩy không ngớt.

Tam thiếu nhưng nói :

Vì người mưu đồ công danh phú quý mà làm chết hại bao nhiêu người! Liệt vị tướng công đây không bị chết vì đầy ải trong chốn ngục tù thì cũng bị tội lăng trì, húng chịu ngàn đao xẻo cắt mà thác. Nếu chúng ta không may nhờ ơn sư phụ giải cứu thì cũng chung một số phận với các vị đây...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

-Nếu bữa nay chỉ chém một đao cho người chết liền thì ra phúc đức cho người quá. Có điều bọn ta không phải là những người hành động tàn nhẫn dã man. Người muốn chết một cách yên lành thì tự tử cũng được.

Nàng nói rồi giải khai huyết đạo cho Ngô Chi Vinh, lại liệng thanh đao đao xuống trước mặt hấn đánh "choang" một tiếng.

Ngô Chi Vinh toàn thân run bắn bật, thò tay ra lược đao lên. Nhưng hấn là phương tham sinh quý tử, làm gì có đủ dũng khí để tự sát?

Đột nhiên hấn xoay mình muốn đứng dậy chạy trốn ra khỏi linh đường, song hấn ngó thấy mấy chục người đàn bà bận áo trắng đang đứng trước mặt cửa đường, hấn chỉ ú ớ được mấy tiếng ở trong cổ họng rồi ngã vật ra, dẫy đành đạch mấy cái, đoạn nằm yên không nhúc nhích.

Tam thiếu nhưng lật mình Ngô Chi Vinh lên gã đã ngừng thở, mặt đầy máu tươi, hai mắt trợn ngược, coi rất khủng khiếp. Nàng nói :

Ác giả ác báo. Thế là tên gian tặc đã đền tội rồi.

Nàng quỳ xuống trước linh vị tòa nói tiếp :

-Thưa liệt vị tướng công! Nay đã trả được mối đại thù liệt vị các vị có linh thiêng thì từ đây siêu sinh tịnh độ, phiêu diêu miền cực lạc.

Quần nữ nằm phục xuống đất khóc òa lên.

Vì Tiểu Bảo cùng quần hùng trong Thiên Địa Hội cũng đứng trước linh vị tòa hành lễ.

Mụ áo vàng đứng một bên, cặp lông mày hơn nhăn lại, chẳng hiểu mụ đang nghĩ tâm sự gì.

Quần nữ khóc lóc một hồi lâu rồi quay sang nhìn Vi Tiểu Bảo khầu đầu để tạ ơn gã đã bắt cừu nhân đến cho.

Vi Tiểu Bảo vội cúi đầu đáp lễ nói :

-Chút việc nhỏ mọn này phỏng có chi đáng kể mà các vị phải khách khí? Nếu các vị còn kẻ thù khác xin nói cho hay, tại hạ đi bắt chúng đem về đây cho các vị xử trí.

Tam thiếu nhưng đáp :

-Gian tặc Ngao Bái đã do Vi tướng công ra tay hạ sát. Ngô Chi Vinh cũng do Vi tướng công bắt đem về đây xử tử. Thế là mối đại cừu của bọn nô tài đã trả được một cách đầy đủ. Hiện không còn một cừu nhân nào khác.

Vi Tiểu Bảo nói :

-Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!

Quần nữ thu thập bài vị, phóng hoả đốt linh tào.

Mụ áo vàng thấy quần nữ thu xếp đồ tế nguyên của riêng tây hồi lâu không ngớt, mụ nóng ruột không chờ được liền ra coi những người bị bắt.

Vi Tiểu Bảo cùng quần hùng Thiên Địa Hội cũng theo mụ đi ra thấy ông già, bà già và hán tử bệnh hoạn đều chưa hồi tỉnh.

Mụ áo vàng cười nói :

-Chú nhỏ kia! Có muốn hạ độc hại người cũng nên học cho thật giỏi.

Vi Tiểu Bảo đáp :

-Dạ dạ! Văn bối lâm vào tình trạng bất đắc dĩ mới phải đánh thuốc mê người ta. Võ công bọn họ cao thâm đến trình độ không thể lường được. Nếu văn bối không unction nguy kế tất bị họ chặt đầu. Thủ đoạn dê hèn này thật khiến cho anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ khinh mạn vô cùng! Văn bối biết mình sai quấy, lần sau không dám thế nữa.

Mụ áo vàng tùm tùm cười hỏi :

-Sao lại bảo là thủ đoạn dê hèn? Giết người. Cầm đao đâm chết là giết người, phóng quyền đâm chết cũng là giết người. Hạ độc thủ làm cho mất mạng há

không phải là thủ đoạn giết người? Tại sao anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ lại khinh mạn cách này? Hừ! Ai cầu họ kính trọng hay khinh mạn? Tỷ như Ngô Chi Vinh bí mật báo cáo triều đình về pho Minh sử làm chết hàng trăm, hàng ngàn mạng người mà hắn có dùng thuốc độc, chẳng lẽ coi hắn là hảo nhân được chăng?

Mụ nói bấy nhiêu lời khiến cho Vi Tiểu Bảo nức lòng hỏi dạ. Gã đáp :

-Bà bà tỷ tỷ! Bà bà tỷ tỷ nói vậy đúng quá! Ngày còn nhỏ vẫn bồi liêng vôi bột vào mắt địch nhân để giúp bạn trong cơn nguy cấp, cứu y khỏi mất mạng, vậy mà y bảo vẫn bồi dùng thủ đoạn quá ư dâm hèn rồi cầm roi đánh vãi một trận như đòn. Đáng tiếc lúc ấy bà bà tỷ tỷ không hiện diện tại trường để cho y một bài học đích đáng.

Mụ áo vàng nói :

-Nhưng người hạ độc gia hại Quy sư bá của ta, ta cũng phải đánh người một trận như đòn.

Vi Tiểu Bảo vội cãi :

-Ban đầu vẫn bồi có biết lão là sư bá của bà bà tỷ tỷ đâu? Đã không biết là không có tội.

Mụ áo vàng hỏi :

-Giả tỷ người biết rõ là sư bá ta, nhưng lão nhân gai sấp chặt cổ người, mà trong tay người lại có thuốc độc thì người có hạ thủ không?

Vi Tiểu Bảo cười hi hi đáp :

-Đã lâm vào tình trạng tính mạng treo trên đầu sợi tóc, vẫn bồi đành là đắc tội, chứ biết làm sao?

Mụ áo vàng mỉm cười nói :

-Người quả là đứa trẻ thành thực với ta. Người ta định giết người thì có lý nào người không muốn hạ sát người ta trước? Ta phải cho người ăn đòn một trận chỉ vì người ngu quá không biết đường hành động. Người ta đây là "Thần quyền vô địch" Quy Tân Thụ, thường kêu bằng Quy nhị gia, một đấng anh hùng khét tiếng giang hồ. Công lực của lão nhân gia cao thâm không biết đến thế nào mà kể! Vậy mà

người chỉ dùng thứ mông hăn được tầm thường để đối phó với lão nhân gia thì có khác gì cho người ta ăn ột?

Vì Tiểu Bảo lấy làm kỳ, ngập ngừng đáp :

-Nhưng lão... lão...

Mụ áo vàng ngắt lời :

-Người định hòa thuốc mê vào nước trà, nhưng người ta là một tay lão luyện giang hồ đã tám chục tuổi, có lý đâu lại hồ đồ cứ thấy trà là uống liền? Đây là tuồng trẻ nít của lưu manh trong hắc điếm, chỉ có thể đánh lừa được hạng khách trọ khờ khạo. Còn dùng độc đối với nhân vật giang hồ thì phải dùng thủ đoạn hạng nhất.

Vì Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Gã đoán được vài phần liền nói :

-Té ra...té ra bà bà tỷ tỷ đã thay thứ thuốc độc hạng nhất vào.

Mụ áo vàng đáp :

-Đừng nói bậy! Ta không thay đổi chi hết. Đây là bọn Quy sư bá tự nhiên mang lụy. Sư bá nhức đầu, choáng váng, rồi xỉu đi. Cái đó không liên can gì đến ta. Một hán tử mắc bệnh trầm trọng, hai ông bà già ngoài tám chục tuổi đột nhiên té xỉu chẳng có chi lạ.

Miệng mụ nói rất nghiêm nghị, nhưng khoé mắt lộ ra những tia đùa cợt.

Vì Tiểu Bảo biết mụ sợ sau này sư bá hiểu chuyện sẽ trách mắng mụ, nên mụ không nhận mình đã nhúng tay vào. Trong lòng rất kính phục mà lại ý hợp tâm đầu với mụ áo vàng, gã quỳ mọp xuống, dập đầu nói :

-Bà bà tỷ tỷ! Vãn bối bái bà bà tỷ tỷ cầu làm sư phụ. Xin bà bà tỷ tỷ thu vãn bối làm đồ đệ. Trước hết vãn bối hãy hô một câu "Sư phụ tỷ tỷ".

Mụ áo vàng cười khanh khách đưa tay ra đỡ lấy dưới cằm gã.

Vì Tiểu Bảo thấy dưới cằm là một vật cứng ngắc, chứ không phải là bàn tay người, gã ngó xuống, bất giác giật mình kinh hãi. Nguyên gã nhìn thấy dưới cằm mình những cây sắt đen sì đầu nhọn hoắc, lấp loáng có ánh sáng.

Mụ áo vàng cười nói :

-Người coi kỹ đi!

Mụ dùng tay trái vén tay áo bên phải lên để lộ làn da cánh tay trắng như tuyết, nhưng bị đứt tấy từ cổ tay, bàn tay không còn nữa và mụ đã dùng bàn tay sắt lấp vào.

Mụ áo vàng lại nói :

-Người muốn làm đồ đệ ta cũng chẳng khó gì. Chỉ cần người chặt bàn tay đi để làm bàn tay sắt lấp vào.

Nguyên mụ áo vàng này là giáo chủ Ngũ Độc Giáo tên gọi là Hà Thiết Thủ, ngày trước đã lừng danh thiên hạ.

Sau Hà Thiết Thủ báỉ Viên Thừa Chi làm sư phụ mới đổi tên là Hà Dịch Thủ.

Từ khi nhà Minh mất ngôi rồi mụ theo Viên Thừa Chi ra hải ngoại. Mười năm trước đây, mụ vâng mệnh vào Trung Nguyên hành động, ngẫu nhiên cứu được tám quả phụ trong nhà Tam thiếu nhưng ở Trang gia rồi truyền cho bọn họ một chút võ nghệ.

Chuyến này mụ trở lại vừa đúng lúc Song Nhi cầm móng hăn được tới nơi. Mụ hỏi rõ đầu đuôi biết bản lãnh đối phương đã cao cường như vậy thì thứ móng hăn được tầm thường chẳng ăn thua gì với họ. Mụ liền lấy một chút thuốc khác bỏ vào lu nước.

*** vietkiem.com ***